

เทศน์อบรมฆราวาส ณ วัดป่าบ้านตาด
เมื่อวันที่ ๑๔ พฤษภาคม พุทธศักราช ๒๕๕๑

เมืองไทยเมืองมีน้ำใจ

เอานะทุกท่าน ๆ ให้ตื่นตัว หลวงตาเป็นผู้นำ นำอย่างเด็ดอย่างขาด จะยกประเทศชาติของเราขึ้นได้อย่างรวดเร็วไม่ชักช้า เรื่อยทำอ่อนแอ เมืองไทยเราไม่ใช่เมืองอ่อนแอ ไม่ใช่เมืองเหลวไหล ไม่ใช่เมืองโลเล ไม่ใช่เมืองโยกคลอน เป็นเมืองจริง เมืองจั่ง เมืองมีความเมตตา เมืองเสียสละ เมืองให้อภัยแก่กันคือเมืองไทยของเรา ไปหาเมืองไหนมาแข่งซิ

เราพูดจริง ๆ ตามความจริง ความชุ่มเย็นอยู่ในเมืองไทยของเรานี้ เมืองไหน ๆ ก็ตามอย่าเอามาแข่ง เราพูดถึงเรื่องความชุ่มน้ำใจแล้วนะ เมืองไทยเป็นที่หนึ่ง เรื่องสมบัติ อัฐ ปูน หิน ทราย เหล็กหลา ถนนหนทางนั้น ยกให้เขาเสีย ให้เขาวิ่งเป็นบ้าเข้าไป เราครองความสุขในหัวใจด้วยความชุ่มเย็น ด้วยความเห็นแก่ใจต่อกันและกัน ด้วยความสงสารกันนี่เป็นที่สุขแล้ว พระพุทธเจ้าทรงชมเชยทุกพระองค์ เรื่องพื้นเรื่องไฟเผาไหม้ไม่มีธรรมในใจเป็นน้ำดับไฟนั้นมีอยู่ทั่วไปเต็มโลกเต็มสงสาร เมืองไทยเราเป็นเกาะแห่งความสงบสุข เป็นเมืองมีน้ำใจ เพราะฉะนั้นจึงเอาตั้งให้ดีอย่าให้เอน เอาตั้งขึ้นให้ได้ หลวงตาเป็นผู้นำเองไม่เคยพาลอย่างง่าย ๆ ละ

เมื่อวานนี้เขาก็มาสัมภาษณ์หนังสือพิมพ์อะไรต่ออะไร ๆ ก็ได้ชี้แจงให้เขาทราบตามหลักเกณฑ์ที่เรากำหนดกฎเกณฑ์ไว้ยังงี้ ๆ ให้เขาทราบทั่วกัน เพื่อเขาจะได้ประกาศทั่วประเทศไทย ยกชาติไทยของเราขึ้นอย่างรวดเร็ว ช่วยกันยกช่วยกันประกาศช่วยกันออกข่าวให้ทราบทั่วถึงกัน แล้วต่างตนต่างดีดต่างดีดเพื่อช่วยชาติของตน เราอย่าไปหวังพึ่งใครนะ มีก็หมิ่นก็แสนล้านคนก็ตามเถอะ แม้นคนเดียวเราไปหวังพึ่งเขาไม่ได้นะ ต้องหวังพึ่งคนไทยเรานี้เท่านั้น

จึงต้องเอาให้เต็มเหนี่ยวทุกคน ให้เห็นว่าเป็นภาระอันหนักแน่นเต็มหัวอกทุกคนด้วยกัน สำหรับที่จะยกชาติไทยของเราขึ้น ให้มีความสง่างามสมเกียรติของเมืองไทยเรา ซึ่งครองอิสระมาเป็นเวลาดึกดำบรรพ์มาแล้ว เราจะไปน้อยกว่าผู้ใด ง่าย ๆ เหยอ ต้องเอาให้แข็งแรงซิ ไม่แข็งแรงเป็นอิสระไม่ได้คนเรา ต้องเคยแข็งแรงมาแล้ว เมืองไทยเราจึงต้องทรงความแข็งแรงไว้ให้ดี หลวงตาเป็นผู้นำ หลวงตาอ่อนหรือไม่อ่อน ดูเอาจากกิริยาท่าทาง ท่านทั้งหลายดูเอาที่แล้วก็แล้วกัน แข็งหรืออ่อนก็ดูเอา หัวหน้าจะมาอ่อนแอได้หรือ ต้องแข็งแรงซิ อะไรออกหน้า ๆ แม้แต่กินก็ยังออกหน้า นี่กินอิ่มแล้วค่อยมาพูดนะ มีแต่ออกหน้าทั้งนั้นไม่ได้ตามหลังแหละ เอาให้อย่างรวดเร็วเมืองไทยเราชักช้าไม่ได้ เอาอย่างฟ้าแลบเทียว

เราก็ออกทุกวัน เตี้ยวันนี้พอออกได้ออกไปทุกวัน เอาสิ่งของไปส่งตามโรงพยาบาลต่าง ๆ เมื่อวานนี้ไป ๓ ชั่วโมง ๕๐ นาที จากวัดนี้ไปจนกระทั่งถึงที่ ๓ ชั่วโมง ๕๐ นาที รถวิ่งเร็วนะ บางแห่ง ๑๒๐ แน่ ทางตรงวิ่งตั้ง ๑๒๐ ขนาดนั้นยังเกือบ ๔ ชั่วโมง นู่นตอนตาล เลยมุกดาหารไปอีก ๓๖ กิโลเมตร ใกล้เคียงเมื่อไร เลยมุกดาหารไปอีกทางทิศใต้นู่น ๓๖ กิโลเมตร รถวิ่งเกือบ ๔ ชั่วโมง ถ้าตามธรรมดาต้อง ๔ ชั่วโมงกว่า แต่รถเรามันเร็วมันแข็งแรงด้วย เวลาซากลับมาก็เท่ากัน นี่ก็ไปช่วยโลกอย่างนี้แหละ

โรงพยาบาลนี้ก็หลายลำนนะ โรงพยาบาลที่วานี อยู่ที่จันทรอกจนมุมในหุบเขาในป่า โรงพยาบาลบ้านนอกไม่เหมือนโรงพยาบาลในเมือง โรงพยาบาลบ้านนอกต้องช่วยเหลือประชาชนซึ่งเป็นคนทุกข์คนจนเข้าไปอาศัยที่นั่นแหละ ที่เราจะหวังรายได้จากคนไข้ คนทุกข์คนจนตามบ้านนอกนี้ทางโรงพยาบาลไม่หวังแหละ มีแต่ช่วยสงเคราะห์โดยถ่ายเดียว เพราะฉะนั้นโรงพยาบาลตามบ้านนอกบ้านนาจึงขาดแคลนมากเพราะไม่มีรายได้นี่นะ ไม่ได้เหมือนโรงพยาบาลในเมืองใหญ่ เมืองหลวง โรงพยาบาลนั้นเป็นโรงพยาบาลปอบ ใครเข้าไปรีดเลยๆ พอเห็นคนไข้เข้าไปนี้อาหารว่างมาแล้ว ให้น้ำเกลือแล้ว คอยแต่จะกินกันที่นั่นแหละ

เตี้ยวันนี้พวกหมอมักจะเป็นปอบเป็นเปรตเป็นผีไปแล้วนะ เราไม่ได้พูดทั่วไป หมอที่เป็นประเภทนี้เวลานี้กำลังเริ่มไหวตัวมากขึ้น ๆ ทุกที ผู้ที่มีเมตตาธรรมสมกับความเมตตาสมกับความเป็นหมอนั้นมีน้อยมากๆ ลงโดยลำดับ นี่ละพูดตามความจริง นี่ละภาษาของธรรมฟังเอา เราไม่ได้กระทบกระเทือนเราไม่ได้เหยียบย่ำทำลายใคร เราเอาหลักธรรมมาพูดเพื่อให้ชะล้างสิ่งสกปรกที่มีอยู่ตามบุคคลประเภทเหล่านี้ ออก ล้างให้มันสะอาด เมืองไทยเราจะได้สงบร่มเย็นลงบ้าง เห็นแก่ใจซึ่งกันและกัน เห็นแก่ความเมตตาต่อกันซิ คนเราอยู่ด้วยกันไม่เห็นแก่ใจกัน มีความเมตตาต่อกันอยู่กันได้ยังไงอยู่ไม่ได้นะ มีเท่าไรแตกทั้งนั้น

แม้แต่ครอบครัวเหี้ยเรือ้น เมื่อไม่มีความสมานกัน ด้วยความรักภักดี ความเสียสละต่อกัน ฟังเป็นฟังตายกันแล้ว ครอบครัวนั้นแตกทันที เราอย่าว่าประเทศชาติบ้านเมืองแตกเลย แม้กระทั่งครอบครัวก็แตกได้ เรื่องความคับแคบตีบตัน เรื่องความเห็นแก่ตัว เรื่องความริตความไถ นี่ไปที่ไหนแตกทั้งนั้นละ แต่เวลานี้คนกำลังชมเชยกัน กิเลสมันหนาแน่น ชมเชยความต่ำทราม ชมเชยไฟไหม้ชาติบ้านเมือง เวลานี้ลูกเป็นเปลวจรวดเมฆแล้วนะ เพราะฉะนั้นจงพากันเอาน้ำดับไฟ เวลานี้ดับประเทศชาติของเรา ซึ่งกำลังลุกโผลงขึ้นด้วยแสงไฟแห่งความจน เอาน้ำดับไฟให้มันมีความสมบูรณ์พูนผล ตั้งเนื้อตั้งตัวขึ้นมา

เราจะคอยให้กิเลสนำหน้ามีแต่ความลุ่มจม แล้วกินเท่าไรไม่พอ ได้เท่าไรไม่พอ เอาจนตาย ตายไปอย่างห่วยๆ ยังจะหวังอีก เมื่อตายยังหวัง กระดุกเอาไปไม่ได้ก็ยังหวัง หวังสมบัตินั้นนะ ไม่ได้อะไรก็นับข้อมือละซิ คนนั้นติดหนี้เท่านั้น คนนั้นติดหนี้เท่านั้น นับข้อมือๆ มันหมดหวัง เจ้าของจะตายอยู่แล้วยังนับข้อมือ เห็นไหมความโลภ มันผ่อนผันใครเมื่อไร มันจะเอาอยู่ตลอด เจ้าของกำลังจะตาย มันยังจะเอาอยู่ตลอด นี่โทษของความโลภ ความตระหนี่ถี่เหนียว ความเห็นแก่ตัว มันจะเอาให้เจ้าของจม เจ้าของยังไม่รู้เนื้อรู้ตัวเลย ยังจะเอาเงินเท่านั้น เอาเงินเท่านั้น จากคนอื่นเท่านั้นเท่านั้นมาตลอดนะ แล้วสุดท้ายมันก็ตายเปล่าไม่ได้เกิดประโยชน์อะไร

เวลามันตายมันตายแบบเดียวกันหมด โลกนี่จะเป็นมหาเศรษฐี คนทุกข์คนจนคนอะไรก็ตาม มันตายแบบเดียวกันหมด เพราะฉะนั้นอย่าให้ตายแบบจนๆ แบบตระหนี่ถี่เหนียว แบบเห็นแก่ตัว แบบคับแคบตีบตัน ตายด้วยจิตใจอันกว้างขวางเบิกบาน ยิ้มแย้มแจ่มใส ตายแล้วเบิกบานไป ชมสมบัติในเมืองสวรรค์ด้วยอำนาจแห่งความเสียสละทำบุญให้ทาน มันดีกว่าที่จะตายจมลงไปนรกนั่น สิ่งที่ยิ่งหวงมันเป็นพินเป็นไฟตามเผาไหม้เจ้าของนรกนั่น เรายังไม่เห็นโทษของมันอยู่หรือ

ธรรมพระพุทธรเจ้าประกาศบ้าง มา ศาสนาของเรา ๒,๕๐๐ ปี ตื่นแล้วยัง ชาวไทยชาวพุทธเรานะ หรือให้กิเลสมันขยำหัวเราตลอดเวลาเวลานั้นหรือ ไม่เห็นโทษของมันบ้างหรือ ศาสนาหมดคุณค่าแล้วนะ มีแต่คิดเสกสรรปั้นยอชี้หมาชี้หมาแห้งขึ้นเป็นทองคำทั้งแท่งเหยียบหัวมนุษย์แล้วนะเวลานี้ ไปที่ไหนจึงมีแต่พินแต่ไฟเผาไหม้จนทั่วดินแดน เกาะไหนมันมีความสุขไปหาซิ ถ้าว่าเราพูดเรื่องอุทริหาเรื่องใส่โลกใส่สงสารนะ เกาะไหนถ้าไม่มีศีลมีธรรมแล้วไปเถอะ มีแต่พินแต่ไฟเผาไหม้ทั้งนั้นแหละ เผาอยู่ที่หัวใจนั่นซิ ไม่ได้เผาที่อัฐิที่ปูนที่หินที่ทรายที่ถนนหนทางนั่นหรอก มันเผาอยู่ที่หัวใจคนต่างหาก สิ่งเหล่านี้มันมีความหมายอะไร มันก็อยู่ของมันอย่างนั้นแหละ เราไปเสกสรรปั้นยอ ว่าเรามีสิ่งนั้นๆ เป็นบัลลังก์บัลลังก์ ตึ้นลมตึ้นแล้งเจ้าของเท่านั้นเองไม่เห็นเกิดประโยชน์อะไร ตายแล้วกระดุกก็ไม่ได้ พิจารณาซิ ถ้าไม่มีธรรมในใจแล้วหาความเย็นไม่ได้ หาที่พึ่งที่เกาะไม่ได้นะ ตายแล้วจมด้วยกันทั้งนั้นแหละ ไม่ว่าจะมหาเศรษฐี กุฎุมพี ใครๆ ก็ตายจมด้วยกัน บาปบุญไม่ลำเอียง เสมอภาคทีเดียว

ใครจะสร้างเนื้อสร้างตัว ให้รีบสร้างเสียตั้งแต่บัดนี้ เวลานี้ก็กำลังสร้างชาติไทยของเราขึ้น เป็นมหากุศลของเราที่จะสร้างชาติไทยของเราทั้งชาติขึ้น นี้เรียกว่าสร้างมหากุศล ให้พากันเสียสละนะ ตัวของเราคนเดียวเท่านั้นที่อาศัยชาติบ้านเมืองอยู่นั้น จะทะนงตัวได้อย่างไรว่าเราใหญ่กว่าชาตินะ เริ่มติดเครื่องแล้วนะ เมืองไทยของเราเวลานี้ติดเครื่องช่วยตัวเอง ให้ต่างคนต่างเตรียมพร้อมๆ จะออกก้าวเดินแล้ว อย่าคิดถึงแต่

ความท้อถอยอ่อนแอ ที่จะช่วยประเทศไทยไปไหนหรือไม๊ไหนั้นเป็นเรื่องแห่งความล้ม
 จมลากเราไปต่างหากนะ ความฟื้นฟูของเราต้องเข้มแข็ง มันอ่อนมากเท่าไร เรายิ่งเข้ม
 แข็งหนักเข้าๆ ช่วยหนักเข้าไปนั้นเป็นทางพ้นภัย

ความอ่อนแอความท้อใจนี้เป็นความล้มจมอย่าเอามาใช้ในหัวใจเรานะ แล้วบ้าน
 เมืองจะจมได้จริงๆ ด้วยความคิดอย่างนี้ แต่บ้านเมืองจะมีความเจริญขึ้นไปด้วยความ
 พิตตัวเอง อ่อนเท่าไรยิ่งแข็งตัวขึ้น หนักเท่าไรยิ่งยกนั้นถึงถูก เคยเห็นไหมเม็ดฝนมัน
 ตก ชัดเท่าโองเมื่อไรวะ ท้องฟ้ามหาสมุทรเต็มไปหมดมันตกไม่หยุด นี่ก็เหมือนกัน ขน
 เข้าคลังหลวงของเรา มันจะใหญ่ขนาดไหนคลังหลวงนะ จะใหญ่กว่าประเทศไทยได้
 หรือ คลังหลวงเท่ากับประเทศไทยขนเข้าไปจนเต็ม เท่านั้นแหละ

ทองคำเป็นหลักของชาติเรา เราจึงสงวนทองคำมากที่สุด ทองคำจึงเป็นเบอร์หนึ่ง
 เลย เป็นหัวใจของชาติไทยเรา เมื่อมีทองคำในคลังหลวงเราพิมพ์ธนบัตรออกใช้ได้อีก
 นะ มีทองคำเป็นประกันในคลังหลวงแล้ว เรายังพิมพ์ธนบัตรเงินไทยของเราออกใช้ได้
 ตามปริมาณทองคำของเรามีในคลังหลวง นี่ยังเป็นประโยชน์อีกนะ เพราะฉะนั้นเรา
 จึงเสาะแสวงหาทองคำมากที่สุดเพื่อเป็นหัวใจของชาติเรา ส่วนดอลลาร์นี่ก็ออกใช้หนี้
 เขา กู้ชาติของเรา ทองคำก็ประกันชาติของเรา

พี่น้องทั้งหลายอย่าอ่อนนะ อย่าอ่อนอ่อนนะ หลวงตานี้เป็นผู้นำเสียสละทุกสิ่งทุก
 อย่างแล้ว พร้อมชีวิตจิตใจมอบกับเมืองไทยเราหมดแล้วเวลานี้ จึงอ่อนแอไม่ได้ ตั้ง
 แต่เริ่มเป็นผู้นำไม่เอาจริงเอาจริงไม่ได้ ชาติเพื่อนบ้านเขาจะดูถูกนะ มันสำคัญมากนะ
 เวลานี้เมืองไทยเรารู้สึกจะได้รับการลดหย่อนผ่อนผันหลายด้านนะ จากการฟื้นฟูเมือง
 ไทยเรานี้ เห็นได้หลายอย่าง

ทองคำเป็นอันดับหนึ่ง ดอลลาร์เป็นอันดับสอง เงินสดเป็นอันดับสาม ทั่วๆที่
 จะเข้าคลังด้วยกันนั้นแหละ แต่มันมีอันดับหนึ่ง อันดับสอง อันดับสาม ด้วยความจำ
 เป็น ทองคำจำเป็นที่หนึ่งนี้เป็นหัวใจของชาติ หลักประกันชาติของเรา คือ ทองคำ อัน
 ที่สอง ดอลลาร์สำหรับใช้หนี้กู้ชาติไทยของเราที่ติดหนี้เขาเท่าไรๆ เหมือนกับว่าเขามา
 แบ่งกินเนื้อหนังของเราไม่ได้สมบูรณ์นะ เขามาตัดนิ้วมือนิ้วเท้าของเราไป นิ้วกุดนิ้ว
 ด้วนไม่สมบูรณ์ เพราะฉะนั้นเราจึงได้ต่อมือของเราออกไปอีก เอาเงินไปใช้หนี้เขา เอา
 นิ้วมือของเรากลับมาซิ ทองคำนี้ประกันชีวิตของเรา ทองคำนี้เป็นชีวิตของเมืองไทย
 ต้องประกันชีวิต อะไรจะอยู่ไกล ชีวิตของเมืองไทยจะหลุดไปไม่ได้ เพราะฉะนั้นทอง
 คำจะขาดเมืองไทยไปไม่ได้ เอาให้เป็นหลักทีเดียว

มีเท่าไรเอามา นี่หลวงตากำลังจะนำอยู่ทองคำนี้ แต่นำไม่ได้มากนัก เราเป็นหัว
 หน้าที่เราก็บอกว่านำได้บาทหนึ่งเราก็บอกว่าเรานำเท่านั้นเองนั้นแหละ ที่จะให้ได้มาก

แต่หลวงตาไม่ได้ เพราะหลวงตานี้มันหมดจริงๆ นะ คิดดูเวลานี้โรงร่ำโรงเรียน โรงพยาบาลต่างๆ วิ่งเข้ามาหานี้ต้องพักเอาไว้ๆ

ให้ไปเตรียมชวนชายนะ เตรียมพร้อมเลยเราอย่าถอยหลังนะ ให้พากันก้าวหน้าทุกคนๆ ต่างคนต่างจะขยายออกไปละ ขยายออกไปเรื่อยๆ รวมหัวกันเข้ามา เมืองไทยเราจะยกขึ้นไม่ได้จริงๆ หรือ หลวงตาบ้วนี่วาสนาจะน้อยที่สุดจริงๆ หรือ ยกเมืองไทยทั้งเมืองกับพาประชาชนยกเมืองไทยไม่ได้แล้วแสดงว่าหลวงตาบ้วนี่เลวที่สุดแล้ว ใช้ไม่ได้เลย วาสนาอาภัพ เกิดมานี้เป็นคนอาภัพ พระอาภัพ หลวงตาบ้วนี่อาภัพ ท่านทั้งหลายอยากได้ยื่นไหม หลวงตาบ้วนี่อาภัพ วาสนาอาภัพ ถ้าไม่อยากได้ยื่น ให้ต่างคนต่างดิ้นต่างดิ้น ช่วยกันให้เต็มไม้เต็มมือ นะ ขอฝากความไว้วางใจกำลังวังชาไว้กับพี่น้องทั้งหลายทุกคนด้วยนะ